

Η Σημαία, κατέχει, ξεχωριστή θέση στην ιστορία, στη ψυχή και την ύπαρξη του Ελληνικού λαού.

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος

Η ιστορία της σημαίας Διεθνώς.

Σημαία, σήμα ή σημείο είναι ένα κομμάτι από ύφασμα που φέρει χρώματα και εμβλήματα που χαρακτηρίζουν το έθνος ή μέρος αυτού.

Γενικά με τον όρο σημαία μπορούμε να εννοούμε μόνο το ύφασμα έγχρωμο ή όχι, ή μόνο το έμβλημα, ή και τα δύο.

Κάθε έθνος έχει μία σημαία και σύμβολα που το χαρακτηρίζουν. Έχει όμως και σημαίες για το στρατό, το ναυτικό, τον Βασιλιά, των διαφόρων νομών

κομμάτων, ομάδων, προξενείων, εταιριών, συλλόγων κ.λ.π.

Κάποιες σημαίες έχουν διεθνή χρήση.

Η λευκή σημαία σημαίνει διακοπή εχθροπραξιών, διαπραγμάτευση, συνθηκολόγηση. Η κίτρινη καραντίνα, κίνδυνος μολύνσεων.

Η κόκκινη πόλεμο, την μαύρη χρησιμοποιούσαν οι πειρατές ή δήλωνε πένθος.

Πότε εμφανίστηκε η σημαία:

Οι πιο παλιές μαρτυρίες αναφέρονται για σημαίες Αιγυπτίων αρχηγών που έφεραν στην άκρη των ακοντίων τους ζωόμορφους θεούς.

Καταγράφεται ότι μια άσπρη σημαία βρέθηκε μπροστά από τον ιδρυτή της δυναστείας Zhou στην Κίνα (1122-256 π.χ.)

Στην Ινδία οι σημαίες φέρονταν στα άρματα και τους ελέφαντες. Στην Βίβλο αναφέρεται ότι κάθε φυλή έπρεπε να έχει τα εμβλήματα της.

Οι Πέρσες είχαν στα ακόντια τους τον χρυσό αετό ή τον κόκορα. Οι Σκύθες τον δράκοντα.

Οι Έλληνες είχαν στις ασπίδες τους όμοια σημεία για να αναγνωρίζονται στη μάχη. Διάφορους συμβολικούς αριθμούς, λέξεις για να τρομάζει ο εχθρός, όπως φίδια, ταύρους, λέοντες, κριάρια κ.α.

Το σημάδι στις ασπίδες το ονόμαζαν επίσημα π.χ.:

Οι Σπαρτιάτες είχαν το »Λ« ή τους Διόσκουρους.

Οι Αρκάδες το ρόπαλο του Ηρακλή.

Οι Μεσήνιοι το »Μ».

Οι Μαντινείς την τρίαινα.

Οι Θηβαίοι την σφίγγα.

Οι Αθηναίοι την κουκουβάγια.

Ο Ηρόδοτος αναφέρει ότι στη μάχη της Σαλαμίνας το Περσικό σκάφος Αρτεμισία όταν το κυνηγούσε ένα Αθηναϊκό σκάφος βύθισε ένα Περσικό για να σωθεί.

Το γεγονός διαβεβαίωσαν οι παρατηρητές στον Ξέρξη λέγοντας ότι αναγνώρισαν το σκάφος:

«ει αληθέως εστί Αρτεμισίης το έργον, και τους φάναι, σαφέως το επίσημον της νεός επισταμένους. έγνω τοσημήιον ιδών της στρατηγίδος».

Ο Πλούταρχος χρησιμοποιεί την λέξη παράσημα.

Ο Θουκυδίδης χρησιμοποιεί την λέξη σημεία:

«τα σημεία ήρθε τα σημεία κατεσπάσθε», δηλαδή «κάποιο σημάδι σήμαινε την έναρξη της μάχης και κάποιο σημάδι την διακοπή».

Ένα κόκκινο ύφασμα που ονομάζετε φοινικίς χρησιμοποιούσαν πρώτοι οι Αθηναίοι για την έναρξη της μάχης, έπειτα οι Έλληνες της Σικελίας, οι Μακεδόνες, έπειτα οι Ρωμαίοι και οι « Βυζαντινοί».

Οι σημαίες στο στρατό της ξηράς φαίνεται να εμφανίσθηκαν επί Μεγάλου Αλεξάνδρου ενώ οι σημαίες στην θάλασσα εμφανίσθηκαν από την Μυκηναϊκή εποχή.

Στην εκστρατεία του Μ. Αλεξάνδρου στην Ασία υπήρχαν σημεία στους επικεφαλής των ιλών του μακεδονικού στρατού.

Μετά τον θάνατο του Ηφαιστίωνα, το εκστρατευτικό του σώμα ονομάσθηκε χιλιαρχία και προηγείτο σημαία που είχε κατασκευάσει ο Ηφαιστίων, γράφει ο Αρριανός.

Εκείνη την εποχή οι Πέρσες χρησιμοποιούσαν τετράγωνες σημαίες.

Το 333 π.χ. μετά την νίκη στην Ισσό ο Αλέξανδρος καθιέρωσε στο στράτευμα τις τετράγωνες σημαίες από κεντητό ή ζωγραφιστό ύφασμα.

Μετά την κατάκτηση των υπόλοιπων βασιλείων της Ελλάδας από τους Ρωμαίους τα Ελληνικά συνάντησαν τα σημάδια των αποικιών και αναμείχθηκαν με τα Ρωμαϊκά.

Κάθε πόλη είχε τα σημεία της όπως και κάθε πλοίο.

Το Βυζάντιο και η Προποντίδα είχαν το κόκκινο χρώμα με την ημισέληνο (σύμβολο της θεάς Άρτεμης) με αστέρι ή χωρίς.

Στην Μήλιτο το λιοντάρι.

Στα παράλια της Μικράς Ασίας τον ήλιο σε πράσινο φόντο, η προέλευση του ήλιου είναι πιθανή από τους Τρώες που είχαν προστάτη τους τον θεό Απόλλωνα, θεό του ήλιου.

Στις άλλες περιοχές είχαν κίτρινες, άσπρες, κόκκινες σημαίες με αστέρια, με ρητά και φράσεις για να φοβίζουν τους πειρατές.

Η σημαία στο νεοελληνικό Κράτος.

Η σημαία, δεν είναι απλώς «*τεμάχιον υφάσματος*» για τους Έλληνες, όπως προαναφέρθηκε, αλλά ένα σύμβολο που ενσαρκώνει ένα σωρό συναισθήματα και που εμφανίζεται σε όλα τα πιθανά και απίθανα σημεία, από τα πεδία των μαχών, μέχρι τα μπαλκόνια μας, σε καιρό ειρήνης.

Την ελληνική σημαία φέρουν σε ευδιάκριτο σημείο όλα τα χερσαία, πλωτά και πτητικά μέσα των Ενόπλων Δυνάμεων, ενώ οι Έλληνες στρατιώτες/ ναύτες/ σμηνίτες ορκίζονται να υπερασπίζονται και με την τελευταία ρανίδα αίματός τους τη σημαία.

Το εθνόσημο - το οποίο και αποτελεί το έμβλημα της Ελληνικής Δημοκρατίας - αποτελεί παραλλαγή της σημαίας και φέρεται σε όλα τα καλύμματα κεφαλής (πηλήκιο, πηλήσκος, μπερές, δίκωχο, τζόκεϊ) των μελών του Στρατού Ξηράς, του Πολεμικού Ναυτικού, της Πολεμικής Αεροπορίας, της Ελληνικής Αστυνομίας, του Λιμενικού Σώματος και του Πυροσβεστικού Σώματος.

Η σημαία αποτελεί ένα από τα υψηλά εκείνα σύμβολα που τιμά ο στρατός, όπως περιγράφεται αναλυτικότερα στο Στρατιωτικό Κανονισμό 20-1 (άρθρα 16, 18 και 63).

Με τη σημαία καλύπτονται τα φέρετρα των αξιωματικών, ανθυπασπιστών, υπαξιωματικών και οπλιτών που απεβίωσαν κατά την υπηρεσία τους (πλην των αυτοκτονούντων).

Ανάλογης τιμής τυγχάνουν οι αξιωματικοί σε πολεμική διαθεσιμότητα, καθώς και οι εν ενεργεία έφεδροι αξιωματικοί, υπαξιωματικοί και οπλίτες (*Κανονισμός Εξωτερικής Υπηρεσίας Στρατεύματος ΓΕΕΘΑ, 1992*).

Κατά την έπαρση και υποστολή της, γίνεται απόδοση τιμών από Φρουρά (*παρουσιάστε*) και από ειδικά επιφορτισμένο σαλπικτή, ο οποίος παιανίζει ειδικό εμβατήριο.

Παραλλαγή της εθνικής σημαίας αποτελούν οι πολεμικές σημαίες των Μονάδων, Συγκροτημάτων, Σχηματισμών και Παραγωγικών Σχολών, οι οποίες στο κέντρο του σταυρού φέρουν τον προστάτη Άγιο του Όπλου τους (τον έφιππο

Άγιο Γεώργιο για το Πεζικό και τον υπόλοιπο Στρατό Ξηράς , πλην του Πυροβολικού, το οποίο δε διαθέτει πολεμική σημαία).

Τον Αρχάγγελο Μιχαήλ επί νεφών για την Αεροπορία.

Η πολεμική σημαία του Ναυτικού είναι απόλυτα όμοια με την εθνική σημαία.

Την Αγία Ειρήνη για την Αστυνομία και - μέχρι το 1984 – την Χωροφυλακή

Αυστηροί κανόνες χειρισμού της Σημαίας

Η Ελληνική Σημαία εκπροσωπεί το Έθνος μας, την πατρίδα μας, και την κρατική μας οντότητα. Σε περίπτωση πολέμου η σημαία πρέπει να φυλάσσεται και προστατεύεται ακόμα και με την ζωή μας.

Σε περίπτωση που μια σημαία φθαρεί, τότε καίγεται, με ευλάβεια, αλλά **ΠΟΤΕ** δεν πετιέται στα σκουπίδια.

Η Σημαία χρησιμοποιείται μόνον σε έπαρση επί ιστού. Απαγορεύεται η οποιαδήποτε άλλη χρήση της. (π.χ. κρέμασμα κουρτίνας, διακοσμητικό, ένδυμα, κλπ)

Κατά την έπαρση της Ελληνικής Σημαίας στεκόμαστε όλοι προσοχή.

Ο Σημαιοφόρος αίρει γοργά. Κατά την διάρκεια της Έπαρσης της Σημαίας ψάλλετε ο Εθνικός Ύμνος.

Εάν υπάρχουν πολλές σημαίες τότε η Ελληνική πρέπει να βρίσκεται, ψηλότερα από τις υπόλοιπες.

Κατά την υποστολή της Σημαίας στεκόμαστε προσοχή. Ο Σημαιοφόρος υποστέλλει αργά.

Κατά την ημέρα πένθους η Σημαία κυματίζει μεσίστια, και αφού ο σημαιοφόρος τελειώσει την έπαρση, τότε προχωρεί σε υποστολή μέχρι το μέσο του ιστού.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η Ελληνική Σημαία να αγγίζει το έδαφος για οιονδήποτε λόγο. Σε περίπτωση που η σημαία είναι πολύ μεγάλη, η έπαρση πρέπει να γίνεται από τον σημαιοφόρο και με την βοήθεια του παραστάτη. Το ίδιο πρέπει να γίνεται και κατά την υποστολή της Σημαίας.

Η πολιτεία έχει θεσπίσει νόμους και διατάξεις που προβλέπουν την τιμωρία για τους παραβάτες.

Σύμφωνα με το άρθρο 8 του Νόμου 851/1978, οι παραβάτες τιμωρούνται με κράτηση δύο (2) μηνών ή επιβολή προστίμου ή και τα δύο, εφόσον με άλλες διατάξεις δεν προβλέπεται βαρύτερη ποινή.

Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 181 του Ποινικού Κώδικα, όποιος αφαιρεί, καταστρέφει, παραμορφώνει ή ρυπαίνει την Εθνική Σημαία ή έμβλημα της κυριαρχίας του ελληνικού κράτους τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο (2) ετών, και με το άρθρο 155 προβλέπεται φυλάκιση μέχρι έξι (6) μηνών ή χρηματικό πρόστιμο όσων προσβάλλουν, καταστρέφουν ή ρυπαίνουν σημαίες και εμβλήματα ξένων κρατών που έχουν αναγνωριστεί επίσημα από την Ελλάδα και τελούν σε ειρήνη."

Βιώνουμε μία εποχή στην οποία οι ισορροπίες και οι ανακατατάξεις διαδέχονται η μία την άλλη με ταχύτατους και απροσδιόριστους ρυθμούς.

Μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα προκλήσεων και ανατροπών, αξίες και θεσμοί, σύμβολα και ιδέες πρέπει παραμένουν αυτούσια, χωρίς να αλλοιωθούν.

Σ' αυτά ανήκει και η σημαία, η οποία κατέχει, μαζί με τη θρησκευτική πίστη, ξεχωριστή θέση στην Ιστορία, στη ψυχή και την ύπαρξη του Ελληνικού λαού.

ΠΗΓΕΣ:

- Στρατιωτικός Κανονισμός 20-1
- Κανονισμός Εξωτερικής Υπηρεσίας Στρατεύματος ΓΕΕΘΑ, 1992
- Στρατιωτική Επιθεώρηση
- Νόμος 851/1978
- Ιστοσελίδες διαδικτύου